

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobkyň:

a) N. P.

b) M. H.

obě státní příslušnost Arménská republika

t. č. obě bytem X

obě zastoupené advokátkou Mgr. Beatou Kaczynskou

sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 3. 2018, č. j. OAM-808/ZA-ZA12-ZA10-2017 a č. j. OAM-807/ZA-ZA12-ZA10-2017, ve věci mezinárodní ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

- I. Žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 3. 2018 č. j. OAM-808/ZA-ZA12-ZA10-2017 a č. j. OAM-807/ZA-ZA12-ZA10-2017 **se zamítají**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. **Odměna** advokátky Mgr. Beaty Kaczynské se určuje **částkou 21 295 Kč**, která jí bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 10. 4. 2018 napadla žalobkyně a) rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2018 č. j. OAM-808/ZA-ZA12-ZA10-2017, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně a) o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana se podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Žalobkyně a) v odůvodnění žaloby uvedla, že vydáním napadeného rozhodnutí správní orgán porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, konkrétně pak nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaný posoudil důvody pro možné udělení humanitárního azylu, zejm. nesouhlasí se závěrem žalovaného, že v případě žalobkyně a) nevyplynul v řízení žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti žalobkyně a) upozornila na zdravotní stav své dcery, který vyžaduje specializovanou péči, jež jí nemůže být v Arménii poskytnuta. Dcera je proto závislá na své matce. Žalobkyně a) ve své žalobě zároveň požádala o ustanovení zástupkyně z řad advokátů, konkrétně Mgr. Beaty Kaczynské.
2. Žalobkyně b) žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 10. 4. 2018 napadla rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2018 č. j. OAM-807/ZA-ZA12-ZA10-2017, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobkyni b) nebyla poskytnuta mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobkyně b) svou žalobu odůvodnila tím, že správní orgán porušil ustanovení § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu se zásadou zákonnosti, zákazu zneužití, dobré víry a materiální rovnosti. Žalobkyně b) následně rozvedla svou žalobu a uvedla, že nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaný posoudil její důvody pro udělení humanitárního azylu, a zejména nesouhlasí se závěrem žalovaného, že v jejím případě neexistuje důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalobkyně b) ve správním řízení doložila, jakým závažným zdravotním obtížím musí čelit a trvá na tom, že její stav vyžaduje specializovanou péči, která jí v Arménii nemůže být poskytnuta. Zprávy, ze kterých žalovaný dovodil, že žalobkyně b) má možnost své zdravotní problémy řešit ve své vlasti, jsou neúplné, zkreslené a nepodávají plný a pravdivý obraz o stavu zdravotní péče v Arménii. Závěrem žalobkyně b) ve své žalobě požádala o ustanovení zástupkyně z řad advokátů, konkrétně Mgr. Beaty Kaczynské.
3. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 5. 2018 č. j. 62 Az 13/2018-29 byla žalobkyním a) a b) ustanovena advokátka Mgr. Beata Kaczynská, která dne 24. 5. 2018

doplnila žalobu. V doplnění žaloby zástupkyně poukázala na vážné zdravotní potíže žalobkyně b) a upozornila na skutečnost, že samotný fakt, že léčba probíhá „pomocí léků a pravidelných kontrol“ nemůže vést bez dalšího k závěru, že se jedná o totožný či srovnatelný způsob léčby. Sami lékaři v Arménii doporučili žalobkyni b) léčení v Evropě, konkrétně pak v Německu s odůvodněním, že v Arménii nejsou schopni epilepsii léčit. Na straně žalobkyně b) tak odůvodňují udělení humanitárního azylu důvody zvláštního zřetele hodné spočívající v jejím vážném zdravotním stavu. Co se týká žaloby žalobkyně a), pak z pohovorů provedených se žalobkyněmi vyplynulo, že i přes to, že je žalobkyně b) dospělá a svéprávná osoba, trpí častými epileptickými záchvaty a svůj zdravotní stav není schopna zvládat bez pomoci žalobkyně a) a je na ní závislá. Z tohoto důvodu pak existují důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu taktéž na straně žalobkyně a).

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě žalobkyně a) odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že správní orgán vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Žalovaný zároveň upozornil na skutečnost, že žalobkyně a) žádala o humanitární azyl z důvodu zdravotního stavu její dcery, přičemž v řízení o udělení mezinárodní ochrany je posuzována výhradně osobní situace žadatelky ve vztahu k zemi jejího původu. Žalovaný závěrem uvedl, že na humanitární azyl není právní nárok a tento je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12.
5. Žalovaný se dále vyjádřil k žalobě žalobkyně b) a uvedl, že pokud je namítána neadekvátnost a neaktuálnost informací o situaci původu, pak žalobkyni b) byla dána možnost seznámit se a vyjádřit se k nashromážděným podkladům rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobkyně b) však této možnosti nevyužila. Žalovaný dále upozorňuje na to, že nedostatečnosti podkladových zdrojů se žadatelka dovolává až v situaci vydání pro ni výrokem nepříznivého správního rozhodnutí. Žalobní námitky žalobkyně b) navíc nejsou vázány na okolnosti jejího případu, ale je obecně namítána nesprávnost použití zpráv o zemi původu. Žalovaný v podrobnostech odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí a doplňuje, že žalobkyni b) popsané zdravotní potíže nedosahují svou závažností ani intenzitou důvodů, pro něž by bylo možno udělit humanitární azyl. Ze sdělení žalobkyně b) navíc nelze učinit závěr, že by se aktuálně nacházela v přímém a bezprostředním ohrožení svého života. S ohledem na vyjádření žalobkyně b), jí doložené lékařské zprávy, odborné vyjádření k jejímu zdravotnímu stavu a informační zdroje, žalovaný uzavřel, že zdravotní stav žalobkyně b) v současné době nevyžaduje žádnou vysoce specializovanou zdravotní péči, která by jí nemohla být ve vlasti poskytnuta.
6. Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 3. 2018 č. j. OAM-808/ZA-ZA12-ZA10-2017 nebyla žalobkyni a) poskytnuta mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný v rámci svého rozhodnutí dospěl k závěru, že u žalobkyně a) nejsou naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany a současně nejsou naplněny důvody k udělení doplňkové ochrany. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl zdravotní stav dcery žalobkyně a) a snaha ji v České republice podrobit léčbě. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z výpovědí žalobkyň a) a b), a dále z informací, které shromáždil

v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménské republice. Konkrétně vycházel z Informace OAMP – Arménie – Bezpečnostní a politické situace v zemi, ze dne 28. srpna 2017 a z Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 – Arménie – ze dne 18. ledna 2018. Po posouzení tvrzení žalobkyně a) dospěl žalovaný k závěru, že zde nejsou důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobkyně a) nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatnění politických práv a svobod a ani tyto skutečnosti v rámci své žádosti o udělení mezinárodní ochrany netvrdila. Ve správním řízení dále nebylo zjištěno, že by měla žalobkyně a) odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště, a proto jí nebyla udělena mezinárodní ochrana ani na základě ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dále uzavřel, že žalobkyně a) nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Žalovaný se taktéž zabýval naplněním podmínek humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, přičemž v této souvislosti se věnoval zejm. rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobkyně a) a dospěl k závěru, že v řízení nevyplynul žádný důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu tohoto ustanovení. Žalovaný zejména upozornil na to, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je posuzována výhradně osobní situace žalobkyně a), přičemž osobní situace její dcery je posuzována v samostatném řízení. Žalovaný ve svém rozhodnutí dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 1. 2004 sp. zn. 59 Az 719/2003, jenž se věnuje výjimečnosti institutu humanitárního azylu. Závěrem žalovaný zdůraznil, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobkyně a) se tohoto typu azylu nijak výslovně v průběhu řízení nedomáhala. Žalobkyně a) je dospělá, plně svéprávná, praceschopná osoba, která má v Arménii dostatečné rodinné zázemí. Její zdravotní stav je dobrý, neboť sama se s ničím neléčí a léky neužívá. S ohledem na neshledání důvodů zvláštního zřetele hodných, nebyl žalobkyni a) udělen humanitární azyl podle § 14. Žalovaný u žalobkyně a) neshledal důvody ani pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, neboť v případě jejího návratu do vlasti by jí nehrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy, a dále nebyly shledány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu.

7. Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 3. 2018 č. j. OAM-807/ZA-ZA12-ZA10-2017 nebyla žalobkyni b) poskytnuta mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl zdravotní stav žalobkyně b) a snaha vyléčit se v České republice. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z výpovědí žalobkyň a) a b), a dále z materiálů doložených žalobkyní b), z vyjádření Zdravotnického zařízení MV, Oblastního zdravotnického zařízení Brno – Příjímací středisko pro cizince Zastávka ze dne 3. 11. 2017 a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménské republice. Konkrétně vycházel z Informace OAMP – Arménie – Bezpečnostní a politické situace v zemi, ze dne 28. srpna 2017 a z Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 – Arménie – ze dne 18. ledna 2018, Zpráva mezinárodní organizace pro migraci – Údaje o zemi – Arménie 2017, Informace sítě místních lékařů pracujících v zemích původu, čj. BMA 10085, ze dne 23. 10. 2017 – Arménie – Dostupnost léčby epilepsie spánkového laloku s fokálními záchvaty včetně dostupnosti léků, Informace sítě místních lékařů pracujících v zemi

původu, čj. BMA 10471, ze dne 20. 12. 2017 – Arménie – Dostupnost léčby posttraumatické stresové poruchy, vysokého krevního tlaku, diabetu mellitu, anginy pectoris a obstruktivní spánkové apnoe včetně dostupnosti léků. Po posouzení tvrzení žalobkyně a) dospěl žalovaný k závěru, že tato v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. S ohledem na tyto skutečnosti nebyl žalobkyni b) udělen azyl z důvodu dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný dále u žalobkyně b) neshledal důvodnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žadatelka během s ní vedeného správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by vypovídaly o její obavě z pronásledování kvůli její rase, náboženství, národnosti či jiným azylově relevantním skutečnostem. Žalobkyně b) navíc výslovně popřela, že by kdy měla ve své vlasti problémy s policií, soudy či jinými státními orgány. Žalovaný dále dospěl k závěru, že žalobkyně b) nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalobkyně b) v Arménii žila společně s rodiči a bratrem v rodinném domě, přičemž rodiče o ni vzhledem ke zdravotním potížím pečovali a pomáhali jí i finančně. Žalobkyně b) pobírala v Arménii invalidní důchod 3. stupně, docházela na pravidelné lékařské prohlídky do Ijevanu a Jerevanu, přičemž v Jerevanu byla pravidelně jednou ročně hospitalizována v nemocnici. Žalovaný po zhodnocení všech shora uvedených skutečností konstatoval, že účelem humanitárního azylu není řešení situace u osob, pro které by např. případné léčení v rámci zdravotního systému ČR mohlo být z dlouhodobějšího hlediska výhodnější, a to jak z pohledu finančního, tak vzhledem k obecné úrovni zdravotní péče v ČR. Z doložených zpráv však nevyplývalo, že by zdravotní stav žalobkyně b) vyžadoval jakoukoliv specializovanou péči, jež by byla v Arménii nedostupná. Žalovaný proto uzavřel, že žadatelkou popsané zdravotní potíže nedosahují svou závažností ani intenzitou důvodů, pro něž by bylo možno udělit humanitární azyl. Žalovaný dále přezkoumal, zda neexistují důvody pro poskytnutí azylu dle § 13 zákona o azylu, resp. doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu, avšak ve všech případech dospěl k závěru, že tyto důvody na straně žalobkyně b) neexistují.

8. Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřipustná. Poté Krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
9. V průběhu jednání soudu poukázala zástupkyně žalobkyň a) a b) na zdravotní stav žalobkyně b), který vyžaduje specializovanou péči, jež jí nemůže být v Arménii poskytnuta. Vzhledem k vážnému zdravotnímu stavu pak zástupkyně upozornila na to, že v případě epileptického záchvatu je žalobkyně b) odkázána na pomoc žalobkyně a). Žalovaný pak při svém rozhodování pochybil, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když dovodil, že žalobkyně b) by mohla být v Arménii léčena totožným nebo srovnatelným způsobem jako v České republice. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tak existují důvody zvláštního zřetele hodné pro poskytnutí humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a zástupkyně žalobkyň a) a b) proto navrhla

zrušit obě napadená rozhodnutí žalovaného a věc vrátit správnímu orgánu k dalšímu řízení.

10. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobkyně a) dne 6. 10. 2017 uvedla jako jediný důvod žádosti o mezinárodní ochranu léčení její dcery. Téhož dne provedl žalovaný pohovor s žalobkyní a), která vypověděla, že v Arménii žila v Ijevanu se svým manželem a dvěma dětmi. Manžel se synem zůstali v Arménii, přičemž syn jezdí do Ruska za prací. Žalobkyně a) pracovala až do roku 2015 na půl úvazku jako učitelka. Poslední dva roky však nepracovala, neboť se starala o dceru, která měla epileptické záchvaty. Manžel pracuje v taxi servisu. Odbornice na epilepsii, paní I. P., v nemocnici v Jerevanu v roce 2014 konstatovala, že v Arménii není možno dceru vyléčit a doporučila rodině odjet do Německa, kde by se tento problém dal řešit. Dcera trpí epilepsií od svých 6 měsíců. Do 7 let přijímala léky, poté jí odstranili krční mandle a následně došlo ke zlepšení. Od 12 let jí však začaly opětovně záchvaty, načež neustále střídala různé léky. I přes to, že rodina dostala doporučení k vycestování ze země již v roce 2014, vycestovala žalobkyně a) se svou dcerou z Arménie až v roce 2016, neboť do té doby neměla dostatečné finanční prostředky na cestu do Německa. Cestu z Arménie žalobkyním a) a b) zprostředkoval A., kterému matka s dcerou zaplatily 7 000 EUR. Po příjezdu do Německa A. žalobkyním sebral veškeré doklady. Žalobkyně a) dále uvedla, že při epileptickém záchvatu dcery se snaží, aby se neudeřila hlavou o tvrdý předmět, vytahuje jí jazyk, masíruje jí nohy, odstraňuje napětí při záchvatech a poskytuje jí celkovou pomoc.
11. Dne 6. 10. 2017 žalovaný provedl pohovor taktéž s žalobkyní b), která jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla svou nemoc - epilepsii. Co se týká rodinných poměrů, pak obsah pohovoru se ve všech rysech shoduje s obsahem pohovoru žalobkyně a), na který soud na tomto místě odkazuje (viz předcházející odstavec). Ve vztahu ke své nemoci žalobkyně b) vypověděla, že poslední dva roky v Arménii pobírala invalidní důchod 3. stupně, který činil 10 000 nebo 15 000 arménských dramů. V roce 2015 dostala žalobkyně b) doporučení od lékaře, že lze epilepsii léčit v Německu. Žalobkyně b) byla v Arménii ve spoustě nemocnic, kde ji však nedokázali vyléčit. Dostávala různé léky, jejichž názvy si nepamatuje, dále byla hospitalizovaná, ale nic nepomohlo. V Jerevanu byla žalobkyně b) hospitalizovaná jednou ročně, vždy na tři dny až týden. K lékařům ji doprovázela její matka, která za ní hradila léčbu a léky. Prostředky, které žalobkyně b) obdržela z invalidního důchodu, na úhradu léčiv nepostačovaly. Žalobkyně b) zkoušela léčení v Arménii, avšak léky nebyly kvalitní a rodina neměla dost prostředků, aby zajistila léčbu a léky. To, že byly léky nekvalitní žalobkyně b) cítila, když je polykala. Ve vztahu k okolnostem vycestování z Arménie pak žalobkyně b) vypovídala shodně jako žalobkyně a).
12. Správní spis žalované dále obsahuje zprávu o léčbě žalobkyně b) v Arménii, ze které vyplývá, že pacientka trpí epilepsií – generalizovanými druhotnými tonicko-klonickými záchvaty, přičemž užívá lék Lamotrigin a Depagin. Ve správním spise jsou dále založeny lékařské zprávy o léčbě žalobkyně b) v Německu a dále lékařské zprávy pořízené ve zdravotnických zařízeních v České republice. Ze zprávy Zdravotnického zařízení MV ze dne 3. 11. 2017 soud zjistil, že ze záznamů ze zdravotnické dokumentace je zřejmé, že zdravotní stav pacientky je stabilizovaný. Ze zprávy neurologické ordinace v Havířově ze dne 13. 11. 2017 bylo zjištěno, že poslední záchvat žalobkyně b) prodělala dne 9. 11. 2017, přičemž záchvaty mívá ve dne i v noci. Ze zprávy neurologické ordinace v Havířově ze dne 5. 12. 2017 soud zjistil, že v posledním měsíci pacientka prodělala dvakrát epileptický

záchvat. Pacientka užívá Lamotrigin, Carbamazepin, Topiramát, diazepam, Magnosolv. Ze zprávy neurologické ordinace v Havířově ze dne 6. 3. 2018 bylo zjištěno, že v posledním měsíci měla žalobkyně b) tři generalizované záchvaty v trvání asi do jedné minuty, jejichž následkem byla chvilkově zmatená. Po záchvatu však žalobkyně b) nebyla nikdy pokálená, pomůčená a jazyk neměla pokousán.

13. Správní spisy dále obsahují informace vztahující se k současné situaci v Arménii, konkrétně jde o Informace OAMP – Arménie – Bezpečnostní a politické situace v zemi ze dne 28. srpna 2017, Výroční zprávu Human Rights Watch 2018 – Arménie – ze dne 18. ledna 2018, Zprávu mezinárodní organizace pro migraci – Údaje o zemi – Arménie 2017, Informace sítě místních lékařů pracujících v zemích původu, čj. BMA 10085, ze dne 23. 10. 2017 – Arménie – Dostupnost léčby epilepsie spánkového laloku s fokálními záchvaty včetně dostupnosti léků, Informace sítě místních lékařů pracujících v zemi původu, čj. BMA 10471, ze dne 20. 12. 2017 – Arménie – Dostupnost léčby posttraumatické stresové poruchy, vysokého krevního tlaku, diabetu mellitu, anginy pectoris a obstruktivní spánkové apnoe včetně dostupnosti léků.
14. Ze shora citovaných zpráv vyplývá, že v Arménii je dostupná lékařská péče umožňující léčit epilepsii. Z léků, které žalobkyně b) užívá v České republice je pak v Arménii možno běžně sehnat lék Lamotrigin, který žalobkyně b) v Arménii již užívala, a dále Karbamazepin, Topiramát (dostupný pod komerčními názvy „Topamax“, „Toramate Canont“ a „Topepsil“) a diazepam.
15. Obsahem správních spisů jsou dále rozhodnutí žalovaného o žádostech žalobkyně a) a b) ze dne 22. 3. 2018 č. j. OAM-808/ZA-ZA12-ZA10-2017 a č. j. OAM-807/ZA-ZA12-ZA10-2017.
16. Dne 21. 3. 2018 se žalobkyně a) a b) seznámily s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.
17. V průběhu jednání soudu byl proveden důkaz listinou označenou jako Propouštěcí zpráva, z níž bylo zjištěno, že žalobkyně b) byla od 9. 5. 2018 do 10. 5. 2018 hospitalizována v Nemocnici s poliklinikou Havířov z důvodu prodělaného epileptického záchvatu. Žalobkyni b) pak byla doporučena léčba Lamotriginem, Topiramatem, Timonilem a Lexaurinem.
18. Dle § 14 zákona o azylu platí, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.
19. Stěžejní žalobní námitka obou žalobkyň směřuje proti skutečnosti, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil tvrzení žalobkyně b) vztahující se k jejímu zdravotnímu stavu a nemožnosti léčit svou nemoc v Arménii. V souvislosti s tím pak správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nesprávně tak rozhodl o neexistenci zvlášť závažných důvodů pro udělení humanitárního azylu.
20. Z dikce § 14 zákona o azylu vyplývá, že humanitární azyl lze žadateli udělit jen v případech hodných zvláštního zřetele. Tyto případy je nutno posuzovat individuálně a pečlivě hodnotit okolnosti jednotlivých žádostí. Důvody zvláštního zřetele hodné jsou představovány zcela výjimečnými situacemi v podobě zvlášť těžké nemoci, zdravotního postižení či příchodu z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou (srov.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004 sp. zn. 2 Azs 8/2004). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a není na něj subjektivní právo. Udělení humanitárního azylu je tedy na úvaze ministerstva, jako správního orgánu, který o žádosti rozhoduje.

21. Vzhledem k tomu, že je udělení azylu z humanitárních důvodů vázáno na správní uvážení a žadatel na ně nemá právní nárok, je soud při přezkumu rozhodnutí správního orgánu oprávněn posuzovat pouze to, zda uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005 č. j. 6 Azs 304/2004-43).
22. S přihlédnutím ke shora uvedenému soud neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení. Žalobní námitku v podobě nedostatečného zjištění skutkového stavu ve smyslu § 3 správního řádu tak soud neshledal důvodnou. Žalovaný v rámci správního řízení provedl podrobné dokazování stran zdravotního stavu žalobkyně b) a taktéž se důkladně zabýval možnostmi léčení nemoci žalobkyně b) v zemi původu, tj. v Arménii. Žalobkyně a) i b) měly možnost se s nashromážděnými materiály, ze kterých žalovaný vycházel při svém rozhodování, seznámit, vyjádřit se k jejich obsahu, resp. ke zdrojům informací a případně uvést nové skutečnosti nebo navrhnout další důkazy. Ani jedna z žalobkyň však svého práva nevyužila, předložené materiály nezpochybnila a jiné důkazy nenavrhla. Rozhodnutí žalovaného pak vychází z těchto podkladů a z pohledu soudního přezkumu je jeho odůvodnění zcela dostatečné a přesvědčivé. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný nevybočil při svém rozhodování z mezí a hledisek stanovených zákonem.
23. Soud dále konstatuje, že skutečnost, že v zemi původu žalobkyň je zdravotnictví na nižší úrovni než v České republice, nemůže sama o sobě představovat důvod pro udělení humanitárního azylu, což opakovaně judikuje Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č.j. 3 Azs 226/2005-68).
24. Nad rámec shora uvedeného krajský soud uvádí, že z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že v zemi původu žalobkyň jsou běžně dostupné dva ze čtyř léčebných přípravků, které žalobkyně b) v České republice v současné době užívá. Ještě v březnu 2018 navíc žalobkyně užívala dohromady pět léků, přičemž čtyři z nich byly běžně k dostání v Arménii. Soud tedy nesdílí přesvědčení žalobkyň a) a b), že léčba epilepsie v České republice je natolik rozdílná od léčby této nemoci v Arménii. Navíc z lékařských zpráv nevyplývá, že by byl zdravotní stav žalobkyně b) natolik závažný, že by mohl představovat důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu. Ze zprávy Zdravotnického zařízení MV ze dne 3. 11. 2017 naopak vyplývá, že stav žalobkyně b) je stabilizovaný.
25. Ve zbytku soud odkazuje na podrobné odůvodnění žalovaného, s nímž se zcela ztotožňuje.
26. S ohledem na vše shora uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. Žalovaný, který měl ve věci plný procesní úspěch, neuplatnil právo na náhradu vzniklých nákladů, a proto soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení.
28. Vzhledem k tomu, že žalobkyním a) a b) byla ustanovena zástupkyně z řad advokátů, která si v závěru ústního jednání vyúčtovala svou odměnu, přiznal soud Mgr. Beatě Kaczynské

odměnu v celkové výši 21 295 Kč. Dle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“) činí tarifní hodnota řízení částku 50 000 Kč. Z této částky byla dle § 7 bod 5. AT vypočtena odměna za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč. Ve smyslu § 12 odst. 4 AT byla odměna zástupkyně snížena o 20%, neboť advokátka zastupovala obě žalobkyně, za něž také činila společné úkony. Po tomto snížení tak představuje odměna zástupkyně za jeden úkon právní služby částku 2 480 Kč. Ustanovené zástupkyni pak byla přiznána odměna za dvakrát tři úkony právní služby v podobě přípravy a převzetí právního zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění správní žaloby ze dne 23. 5. 2018 dle § 11 odst. 1 písm. d) AT a účast na jednání před soudem dne 21. 3. 2018 dle § 11 odst. 1 písm. g) AT, jež byly učiněny jednak jménem žalobkyně a), jednak jménem žalobkyně b). Ustanovené zástupkyni byla dále přiznána náhrada hotových výdajů ve výši šesti režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 AT. Dále byla zástupkyni přiznána náhrada cestovného v částce 1019 Kč, za dvě cesty z Českého Těšína do Ostravy a zpět v délce 96 km, při spotřebě motorové nafty 4,4 l/100 km, jakož i náhrada ztráty času 8 půlhodin v částce 800 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupkyně soudu osvědčila, že je plátcem DPH, byla celá částka navýšena o daň z přidané hodnoty v sazbě 21 %, tj. o částku 3696 Kč. Ustanovené zástupkyni tedy byla celkem přiznána částka 21 295 Kč, která jí bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě stanovené v odstavci III. výroku tohoto rozsudku. Pro úplnost soud dodává, že zástupkyně neprokázala první poradu s klientem, jakožto předpoklad provedení úkonu právní služby podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) AT, nicméně k převzetí zastoupení prokazatelně došlo, když zástupkyně nahlížena do spisu, přičemž správně za tento úkon právní služby odměnu neúčtovala (srov. setrvalou judikaturu správních soudů, např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 6. 2002, č. j. 6 A 722/2000-35 a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2006, č. j. 4 Azs 415/2005-74).

29. Náklady vzniklé v souvislosti s ustanovením zástupce nese v souladu s § 35 odst. 9 s. ř. s. stát.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. června 2018

JUDr. Jana Záviská, v. r.
samosoudkyně

